

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΕΘΕΡΕΣ

Ἡ πεθερά μοιάζει με τὸν ἄνεμο τῆς καταιγίδος πὺν μπάνει εὐ-
κολώτατα στὸ σπίτι σου καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸν ἐμποδίσῃς ἢ νὰ τὸν
διώξῃς.

(Ἀγγλική).

Ἄν πεθάνει ἡ πεθερά μου, θὰ φωνάξω ἄλλον νὰ τὴ γόαρῃ.

(Πορτογαλλική).

Ἄπ' ὅλες τὶς γοῆς πὺν γνώρισα, ἡ πὺν γρουσουῶσα εἶν' ἡ πεθε-
ρά μου.

(Ἰρλανδική).

Ἡ καλύτερη πεθερά εἶν' ἐκείνη πὺν θὰ φυτρώσῃ στὸν τάφο τῆς
φραγκοστάφυλα γιὰ φάγωμα.

(Ἰσπανική).

Ἡ μητέρα τοῦ συζύγου, εἶνε ὁ Σατανᾶς τῆς συζύγου.

(Γερμανική).

Ἡ πεθερά δὲν θυμάται ποτὲ τῆς ὅτι ἦταν καὶ αὐτὴ νόφη μιά φορὰ.
(Γαλλική).

Δὲν ὑπάρχει καμμιά πεθερά καλὴ, ἐκτὸς
ἀπὸ κείνην πὺν κοιμάται κάτω ἀπ' τὸ χῶμα.
(Βύρων).

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Ἐνα σπίτι γεμάτο ἀπὸ κορίτσια, μοιά-
ζει μ' ἕνα κελλάρι γεμάτο ἀπὸ ξυνισμένη
μπύρα.

(Ὁλλανδική).

Κι' ἄλλο κορίτσι ἀπόχησες; Ἄλλοιμο-
νο σὲ σένα!...

(Ἰσπανική).

Τὰ κορίτσια καὶ τὰ ψόφια ψάρια δὲν
πρέπει ν' ἀποθηκεύονται.

(Ἀγγλική).

Τὰ κορίτσια εὐκόλα τὰ κρύβει κανεὶς,
ἀλλὰ δύσκολα τὰ παντρεύει.

(Γερμανική).

Ὅ,τι εἶνε ἡ μητέρα, τέτοια καὶ ἡ θυγα-
τέρα

(Γαλλική).

Τρία κορίτσια καὶ μιά μητέρα, εἶνε τέσ-
σερες διαδόλοι γιὰ τὸν πατέρα.

(Ἰσπανική).

Τὴ μητέρα νὰ τὴν κρίνῃς ἀπ' τὴν κό-
ρη τῆς.

(Ἰταλική).

Ὅταν παρουσιαστῇ καμμιά καλὴ προξε-
νιά γιὰ τὴν κόρη σου, δέξου τὴν ἀμέσως
καὶ μὴν περιμένῃς νὰ γυρίσῃ ἡ μάνα τῆς
ἀπὸ τὴν ἀγορά.

(Ἰσπανική).

Ὅποιος δὲν χτυπάει τὶς θυγατέρες του,
θὰ χτυπήσῃ μιά μέρα τὸ κεφάλι του.

(Τουρκική).

θαίνουμε!... Δὲν σοὺ τὸ εἶπα; Μονάχα ὁ
θάνατος θὰ μᾶς χωρίσῃ...

ΟΛΙΒΙΕ, (προσπαθώντας ν' ἀνασηκωθῇ). — Ὅχι!... Ὅχι!...
Τί θὲς νὰ πῇς;... Τί μοῦκανες;...

ΖΑ-ΙΡΑ.—Ναί... ναί... Πειθαίνουμε. Σὲ πότισα τὸν θάνατο!...

Κι' ἔπια καὶ ἐγώ... Σέχασες πὺς εἶμαι κόρη μάγισσας, Ὀλιβιέ;

ΟΛΙΒΙΕ.—Ἐλεος!... Δὲν θέλω νὰ πεθάνω...

ΖΑ-ΙΡΑ.—Εἶν' ἀργὰ πειά... Ἀργά... Σφίξε με καὶ πέθανε κον-
τά μου... Δώσε μου τὰ χεῖλιά σου... Δώσε μου τὴ στερνὴ σου πνοή...

Ἄ, Ὀλιβιέ, δὲν θὰ σφίξῃς ἄλλη γυναῖκα στὴν ἀγκυλιά σου... Δὲν
θὰ φύγῃς μακριά μου... Θὰ σὲ πάρω γιὰ πάντα, γιὰ πάντα μαζί μου...

Ἐχουσα μέσα στὸ κραδί ἕνα φαρμάκι, πὺν δίνει γλυκὸ θάνατο. Ἐνα
φαρμάκι πὺν σκοτώνει χωρὶς πόνου. Σκοτώνει σιγά-σιγά, μὰ συγχρό-
νως ξυπνάει καὶ ἀνάθει τὸν ἔρωτα...

ΟΛΙΒΙΕ.—Ζαῖρα!... Ζαῖρα!...

ΖΑ-ΙΡΑ.—Ἐτσι ἀγαποῦν στὴ φυλή μας, Ὀλιβιέ... Πειθαίνον
καὶ σκοτώνουν ὅταν ἀγαποῦν... Θυσιάζουν τὴ ζωὴ τους, μὰ τὸν ἔ-
ρωτα ποτὲ... ποτὲ... Ἀγκυλιάσε με λοιπὸν μ' ὅση δύναμι σου μέ-
νει, ἀγαπημένε μου. Τὸ φαρμάκι πὺν ἔπιαμε, σκοτώνει γλυκά — σοὺ
τὸ εἶπα. Καὶ πὺν σκοτώνει, ξυπνᾷ τὸν ἔρωτα στὴν καρδιά... Φίλη-
σέ με λοιπὸν, Ὀλιβιέ!...

(Ὁ Ὀλιβιέ τὴν ἀγκυλιάζει σφιχτὰ καὶ τὴ φιλεῖ παράφορα).

ΟΛΙΒΙΕ.—Ζαῖρα... Ζαῖρα!...

ΖΑ-ΙΡΑ.—Ὀλιβιέ... Ἀγαπημένε μου!...

(Ἐτσι σφιχτὰ ἀγκυλιά-
σμένοι, πεθαίνουν καὶ οἱ δύο
σιγά-σιγά, γλυκά, χωρὶς ἄ-
γωνία, με τὰ χεῖλιά ἐνωμέ-
να σ' ἕνα ἀτελείωτο φίλη-
μα, φίλημα ἀγάπης καὶ θα-
νάτου).

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ο ΚΑΪΖΕΡ ΣΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

Καΐζερ καὶ Κράους. Ἡ ἀρρώστεια τῆς κόρης τοῦ αὐτοκράτο-
ρος καὶ τὰ ἐξωφρενικὰ τηλεγραφήματα τοῦ Γουλιέλμου. Ἡ
ἀνασκαφὴ στὴν Κέρκυρα. Ὅπου ἀγανατεύονται οἱ στρατη-
γοί. Τὶ ὑπηρεσία ἔκανε ὁ κακότυχος φὸν Χέλκους. Τὸ μαρ-
τύριον τοῦ θαλαμηπέλου, κτλ. κτλ.

Ὁ πρῶν Καΐζερ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος, πρὸ τοῦ μεγάλου
Παγκοσμίου Πολέμου, ἐπισκεπτόταν συχνὰ τὸ Ἀχιλλεῖο, τὸ χαριτω-
μένο ἀνάκτορο τῆς Κερκύρας, τὸ ὁποῖο ἔχει κτισθῇ ἀπὸ τὴν Αὐτοκρα-
τειρα Ἐλισάβετ καὶ ἔχει χρησιμεύσει ὡς διαμονὴ τῆς.

Κατὰ τὸ ταξίδι του στὴν Κέρκυρα στὰ 1912, ὁ Καΐζερ δὲν συνο-
δευόταν, ὅπως τὶς προηγούμενες φορές, ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη κόρη του,
γιατὶ αὐτὴ εἶχε ἀρρωστήσῃ ἐλαφρὰ καὶ ἔμεινε στὸ Βερολίνο, ὑπὸ τὴν
ἐπιβλεψὴ τοῦ ὀνομαστοῦ δόκτορος Κράους.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Αὐτοκράτωρ ἤθελε νὰ μαθαίνῃ ταχτικά γιὰ τὴν
ὕγεια τῆς θυγατέρας του, ἀντήλασσε καθημερινὸς τηλεγραφήματα
μὲ τὸν θεράποντά τῆς λατρῶ, ζητώντας του
πληροφορίες καὶ δινοντάς του... ὁδηγίες.

Ὁ Κράους δὲν μπορούσε νὰ προβῇ σὲ καμ-
μιὰ ἐνέργεια, ἂν προηγουμένως δὲν τοῦ
ἔρχόταν ἡ ἔγκρισι ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς Ὑ-
ψηλοτάτης ἀσθενούς του, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀ-
παντήσεις ἦσαν πάντοτε ἐπιτακτικῆς, σάν
νὰ προήρχοντο ἀπὸ καμμιά ἐπιστημονικὴ
ἐξουχότητα.

Μιά μέρα ὁ δόκτωρ Κράους ζήτησε ἀπὸ
τὸν Γουλιέλμο, πάντοτε τηλεγραφικῶς,
τὴν ἄδεια νὰ ἐπιτρέψῃ στὴν ἀρρωστη, γιὰ
πρῶτη φορὰ μετὰ τὴν ἀσθενεία τῆς, νά...
βγῇ στὸν κήπο τῶν ἀνακτόρων περὶ τὴν
Καὶ ὁ Γουλιέλμος ἀπάντησε σὲ ὕψος...
στραταρχικῶς:

— Ἐπιτρέπω δίωρη ἐξοδὸ, ἀλλὰ μόνον
ἂν ἡ θερμοκρασία τῆς ἀσθενούς δὲν ὑ-
περβαίνει τοὺς 37 βαθμοὺς!...

Ὅταν ὁ Καΐζερ βρισκόταν στὴν Κέρκυ-
ρα, εἶχε ἐπιχειρήσει μαζί με τὸν περίφημο
ἀρχαιολόγο Δαίρπφελδ, στὸν ἑκαὶ ναὸ τῆς
Ἁγίας Θεοδώρας, ἀνασκαφές, γιὰ τὶς ὁ-
ποῖες καὶ κατέβαλε ὁ ἴδιος τὸ μεγαλύτερο
μέρος τῶν δαπανῶν.

Μιά μέρα λοιπὸν εἶχε φτάσει ἡ κανο-
νικὴ ὥρα — 2 μ.μ. — κατὰ τὴν ὁποία οἱ
ἐργάτες ἔπρεπε νὰ βρῖσκονται στὶς θέ-
σεις των, καὶ αὐτοὶ δὲν εἶχαν ἀκόμα φρα-
γεῖ. Ὁ Καΐζερ, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμοῦσε νὰ
εἶνε πάντοτε ἀκριβεστάτος, κῦτταξε γιὰ
τελευταία φορὰ τὸ ρολοὶ του καὶ πῆρε μιά
πρωτότυπη ἀπόφασι. Γύρισε δηλαδὴ στὸ
πλῆθος τῶν στρατηγῶν πὺν τὸν συνώ-
δευαν, καθὼς καὶ στοὺς ἀξιωματικούς τῆς
Χωροφυλακῆς πὺν τὸν φρουροῦσαν, καὶ
τοὺς διέταξε ν' ἀντικαταστήσουν αὐτοὶ
τοὺς... ἐργάτες.

Τότε ὅλοι οἱ γαλονάδες, παρασημοφο-
ρημένοι καὶ μὴ, ὑπάκουσαν ἀμέσως στὴ διαταγὴ του καὶ ρίχτηκαν με-
τὰ μούτρα στὴ δουλειά. Πρῶτα-πρῶτα μάλιστα ἔδωσαν μετὰ σχολιὰ
ἕνα πελώριο μάρμαρο καὶ ἄρχισαν νὰ τὸ τραβοῦν πρὸς τὰ πάνω, ἐνῶ
ὁ Καΐζερ τοὺς συνώδευε μετὰ τὴ βροντῶδη φωνή του:

— Ἐν—ὁ! Ἐν—ὁ!...

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς του στὴν Κέρκυρα, ὁ Γουλιέλ-
μος εἶχε πάντα κοντά του, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὸν στρατηγὸ τοῦ Ἰπ-
πικοῦ φὸν Χέλκους. Ὁ ἀτυχὴς αὐτὸς στρατηγὸς δὲν εἶχε καμμιά ἄλλη
δουλειὰ παρὰ νὰ παρακολουθῇ ποτὲ ὁ Καΐζερ θὰ σήκωνε τὸ δεξιὸ
χερὶ, μετὰ τὸ μεσαῖο δάχτυλο καὶ τὸν δείκτη σὲ σχῆμα γωνίας, γιὰ νὰ
τοῦ βάλῃ ἑκαὶ ἀνάμεσα ἕνα ποῦρο καὶ νὰ τὸ ἀνάψῃ! Ὁ Καΐζερ, ἐν-
νοεῖται, φαινόταν σάν νὰ μὴ εἶδνε καμμιά προσοχὴ στὴν ὑπηρεσία αὐτὴ
τοῦ στρατηγοῦ του.

Κατὰ παρόμοιο συνέβαινε καὶ ὅταν ὁ Καΐζερ ἤθελε νὰ γευματίσῃ
ἐπὶ τόπου, στὸ μέρος τῶν ἀνασκαφῶν. Ἐνῶ δηλαδὴ ἦταν ἀφοσιωμέ-
νος στὰ σχεδιαγράμματα πὺν τοῦ εἶδεινε ὁ Δαίρπφελδ, σήκωνε συγ-
χρόνως τὸ πηροῦν καὶ προσπαθοῦσε νὰ βρῇ στὸ... κενὸν τὸ πιάτο
μετὰ τὸ φαγητὸ πὺν κρατοῦσε ὁ θαλαμηπέλος του.

Ἀλλοῖμονο στὸν τελευταῖο, ἂν τὸ αὐτοκρατορικὸ πηροῦν
δὲν ἐτύχαινε νὰ βρῇ ἀμέσως
τὸ πιάτο, τὸ ὁποῖο ἦταν ἀ-
ναγκασμένος νὰ πηγαίῃ πέ-
ρα δῶθε, ἀναλόγως τῶν κινή-
σεων τοῦ κυρίου του!...

Ἡ λύσις τοῦ παιγνιδίου τῆς Κόρης μετὰ τὰ Περιστερία.

